

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**,
sídlem Palackého nám. 4, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2017, č. j. 56635/2017-NH-30.1.4-23.11.17,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 4. 12. 2017, č. j. 56635/2017-NH-30.1.4-23.11.17, a rozhodnutí Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem ze dne 14. 11. 2017, č. j. ZUUL 13518/2017, se **pro vady řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně dne 28. 9. 2017 požádala Zdravotní ústav se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) o poskytnutí kopií fotografií pořízených dne 31. 5. 2017 při Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měření hluku v mimopracovním prostředí pro zákazníka společnost DABEN Kovářská, s. r. o. Poskytnutí fotografií žádala v původním barevném vyvedení a v původním rozlišení a v případě, nejsou-li takto k dispozici, tak o poskytnutí fotografií tak, aby při jejich kopírování došlo k co nejmenší ztrátě kvality (dále jen „infožádost“).

2. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 9. 10. 2017, č. j. ZUUL 11659/2017, žádost žalobkyně odmítl podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ s odůvodněním, že není možné poskytovat informace bez souhlasu dotčeného soukromého subjektu, přičemž se nejednalo o informaci vzniklou za použití veřejných prostředků. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 9. 10. 2017 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 7. 11. 2017, č. j. 52585/2017-NH-30.1-25.10.17 (dále jen „předcházející rozhodnutí žalovaného“), tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušil, správní řízení zastavil a povinnému subjektu v odůvodnění uložil předmětnou infožádost žalobkyně podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložit a tuto skutečnost žalobkyni sdělit do 7 dnů, neboť se požadovaná informace nevztahuje k působnosti povinného subjektu. Nato povinný subjekt infožádost žalobkyně odložil, o čemž žalobkyni informoval sdělením ze dne 14. 11. 2017, č. j. ZUUL 13518/2017, označeným „Rozhodnutí o odložení Žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. (VIII)“ (dále jen „sdělení o odložení“). Proti postupu povinného subjektu podala žalobkyně stížnost ze dne 16. 11. 2017 ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, o níž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že postup povinného subjektu, kterým byla infožádost žalobkyně odložena, potvrdil.

Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož nebylo řádně odůvodněno a zároveň z tohoto důvodu namítla i jeho nepřezkoumatelnost pro jeho nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. Žalobkyně poukázala na to, že podle § 86 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) spadá do působnosti povinného subjektu mj. měření složek životních podmínek pro účely výkonu státního zdravotního dozoru. Žalovaný v odůvodnění dospěl k dílčímu závěru o tom, že žalobkyní vyžádané fotografie nebyly pořízeny při měření hluku v rámci výkonu státního zdravotního dozoru. Podle názoru žalobkyně by v takovém případě měl povinný subjekt poukázat na to, co je státním zdravotním dozorem a proč tedy pod tento pojem nespadá měření hluku uskutečněné na základě objednávky soukromého subjektu v rámci soukromoprávního vztahu. K tomuto žalobkyně poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, a ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84.
4. Žalobkyně uvedla, že žalovaný mylně vyložil § 2 odst. 1 InfZ tak, že informační povinnost se týká pouze informací vztahujících se k jeho „hlavní působnosti“ nebo „hlavní“ či „jádrové“ činnosti. Z judikatury správních soudů však naopak vyplývá, že povinný subjekt musí poskytnout v zásadě veškeré informace, jimiž disponuje (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62). Požadované informace se přitom k činnosti povinného subjektu nepochybně vztahují, neboť byly pořízeny jeho pracovníky v rámci měření hluku a prašnosti a spadají do jeho působnosti ve smyslu § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, ať už jako příprava podkladů pro hodnocení a řízení zdravotních rizik nebo poskytování dalších služeb na úseku ochrany veřejného zdraví. Dodala, že působností se rozumí okruh svěřených úkolů, přičemž tyto úkoly mohou být vykonávány prostředky veřejnoprávními nebo soukromoprávními, tedy smlouvou. Žalovaným aplikovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, označila za nepřiléhavý pro danou věc, neboť žalobkyní požadované fotografie zachycují činnost povinného subjektu, tedy měření hladiny hluku, prováděného pro soukromý subjekt, které má dopad na veřejný zájem. Předmětné měření hluku totiž probíhalo za účelem zjištění, zda nebyly překročeny povolené limity hluku stanovené

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právními předpisy, aby bylo možné naplnit právní podmínky pro umožnění provozu pilářského závodu. Stejně tak žalobkyně pro danou věc označila za nepřiléhavý nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který žalovaný aplikoval v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně konstatovala, že podáním infožádosti naplnila smysl svého veřejného subjektivního práva na informace, neboť sledovala legitimní cíl, a to získání podkladů pro ověření podezření pro nepravdivé dokumentování měření hladiny hluku povinným subjektem dne 31. 5. 2017 pro zákazníka DABEN Kovářská, s. r. o.

5. Dále žalobkyně sdělila, že z § 2 odst. 1 InfZ nevyplývá omezení, které by vylučovalo právo na informace v případě, že se požadované informace týkají činností nefinancovaných z veřejných rozpočtů. K tomuto doplnila, že žalovaný učinil nesprávné skutkové zjištění, že měření hluku pro zákazníka bylo povinným subjektem provedeno výhradně na náklady daného zákazníka. Povinný subjekt totiž k měření hluku nepochybně užil personálu a technického vybavení hrazeného z veřejných rozpočtů. Původ finančních zdrojů tudíž nebylo možné reálně odlišit.
6. Žalobkyně také brojila proti úvaze žalovaného, že dle § 2 odst. 1 InfZ se povinnost poskytovat informace nevztahuje na situace, kdy by jejich poskytnutím došlo ke snížení konkurenceschopnosti povinného subjektu poskytovat na trhu své služby. Uvedla, že ochranu zákazníka před poskytnutím konkrétních citlivých informací z průběhu měření, jejichž zveřejnění by mohlo zákazníka poškodit, poskytuje § 9, § 10 a § 11 InfZ.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Dále především konstatoval, že žalobkyně požadované fotografie byly pořízeny v rámci výkonu tzv. jiné činnosti dle § 55 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), a nikoliv v rámci výkonu tzv. hlavní činnosti ve smyslu § 53 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech ve spojení s § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, jelikož šlo o činnost (měření hluku v mimopracovním prostředí zákazníka), kterou si zákazník DABEN Kovářská, s. r. o. objednal u povinného subjektu pro své účely a její náklady hradil ze svých soukromých prostředků. Podotkl, že požadované fotografie byly pořízeny při měření hluku na objednávku, tedy v rámci soukromoprávního vztahu vzniklého podle § 2652 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Dále žalovaný zdůraznil, že povinný subjekt je příspěvkovou organizací ve smyslu § 86 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a jeho zřizovatelem je právě žalovaný.
8. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14, žalovaný podotkl, že povinnost poskytovat informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod se vztahuje k působnosti povinných subjektů v oblasti veřejné správy, přičemž smyslem práva na informace je účast občanské společnosti na správě věcí veřejných, tedy kontrolní funkce nad výkonem veřejné moci. Dodal, že je třeba u požadovaných informací zkoumat, zda mají vztah k veřejnému životu nebo souvisejí s veřejným zájmem. K tomuto poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, a ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2016, č. j. 30 A 25/2016-56.
9. Dále žalovaný sdělil, že žalobkyně požadované fotografie provozu společnosti DABEN Kovářská, s. r. o. není povinen poskytnout komukoliv a zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. Stejně tak odmítl, že cílem práva na informace má být kontrola ziskové činnosti povinného subjektu financované z prostředků nestátních organizací.
10. Žalovaný konstatoval, že zákazník DABEN Kovářská, s. r. o. následně protokol z měření hluku, který obsahuje některé z požadovaných fotografií, předložil Krajské hygienické stanici Ústeckého Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kraje pro vydání závazného stanoviska ze dne 1. 8. 2017, č. j. KHSUL 34021/2017, jímž byl vysloven souhlas s trvalým užíváním stavby Pila Kovářská 227. Povinným subjektem tedy byla tato Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje, na kterou měla žalobkyně směřovat předmětnou žádost o informace ve vztahu k požadovaným fotografiím. Dále nesouhlasil s názorem žalobkyně, že vydáním osvědčení o akreditaci se subjekt stává vykonavatelem státní správy. Žalovaný dovodil, že osvědčení o akreditaci toliko prokazuje určitou úroveň odbornosti subjektu a nečiní jej automaticky povinným subjektem ve smyslu InfZ, přičemž doplnil, že není věcí veřejnosti, aby kontrolovala odbornou úroveň poskytovaných laboratorních služeb.

11. Žalovaný konstatoval, že námitky ohledně otázky pravdivosti či nepravdivosti provedeného měření hluku či správnosti závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje nejsou předmětem žádosti dle InfZ, a tudíž nemohou být předmětem tohoto sporu, k čemuž žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2014, č. j. 5 A 199/2013-33. Žalovaný konstatoval, že veškeré náklady spojené s měřením hluku, které povinný subjekt vyčísлил ve faktuře č. LAB170113576 na 8 591 Kč, hradil zákazník. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K namítanému nevyložení pojmu státní zdravotní dozor žalovaný sdělil, že tento pojem je definován v § 84 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví, přičemž se jedná o dozor (kontrolu, inspekci) z moci úřední, pro nějž je charakteristické, že si jeho provedení nelze objednat.
12. Závěrem žalovaný upozornil, že žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce podala u povinného subjektu za minulé období již 12 žádostí týkajících se provozu společnosti DABEN Kovářská, s. r. o. a u Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje podala od roku 2015 již více než 60 podání v této věci.

Replika žalobkyně

13. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného zopakovala své žalobní námitky a především uvedla, že působnost InfZ se týká i informací získaných povinnými subjekty v rámci činností vykonávaných na objednávku v soukromoprávních vztazích. Dále zdůraznila, že v daném případě nevyžadovala konkurenčně významné informace, které by v daných kruzích nebyly obecně známé a měly svoji ekonomickou hodnotu, jejichž poskytnutí by bylo možné odeprít ve smyslu § 9 odst. 1 InfZ. Sdělila, že při měření hluku povinným subjektem, kde byly pořízeny požadované fotografie, povinný subjekt k tomuto úkonu nepochybně užil stejné personální a technické zdroje, jaké užívá při měření hluku na objednávku orgánů veřejné ochrany zdraví. Podotkla, že netvrdila, že při měření hluku povinným subjektem, tento vykonával vrchnostenskou pravomoc, ale že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu se informační povinnost týká i informací, v nichž povinné subjekty svou vrchnostenskou povinnost nevykonávaly. Žalobkyně poznamenala, že pokud fotografie při měření hluku byly pořízeny pracovníky povinného subjektu, tak o jeho činnosti samozřejmě částečně něco vypovídají a žádost o jejich zpřístupnění nemohla být odepřena dle podmínek § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.
14. Dále žalobkyně konstatovala, že nebylo podstatné, zda povinný subjekt v době objednávky znal účel měření hluku, nýbrž podstatná byla způsobilost pořízeného výstupu měření stát se kvalifikovaným podkladem pro vydání závazného stanoviska orgánem ochrany veřejného zdraví. Nesouhlasila s názorem žalovaného, že kontrola odborné úrovně akreditovaných subjektů by měla být mimo dosah veřejnosti, neboť výstupy těchto subjektů mají značný dopad do rozhodnutí správních orgánů. Dodala, že v posuzované věci ale není předmětem kontroly odborná způsobilost pracovníků povinného subjektu, nýbrž způsobilost morální. Žalobkyně pokračovala, že se z její strany nejedná o šikanózní žádosti, nýbrž svým jednáním sleduje legitimní cíl ochrany veřejného zdraví a vyloučení případného podvodného jednání pracovníků povinného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

subjektu do budoucna. Žalobkyně sdělila, že pokusem o definici pojmu státního zdravotního dozoru ve vyjádření k žalobě nemůže žalovaný zhojit nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, k čemuž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71. Taktéž odmítla tvrzení žalovaného, že jí byl obsah pojmu státního zdravotního dozoru znám, neboť byla zastoupena advokátem., k čemuž uvedla, že obsahové náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí se nemění v závislosti na tom, zda je účastník v řízení zastoupen advokátem či nikoliv.

Duplika žalovaného

15. Žalovaný v duplice především zopakoval svoji argumentaci, kterou již uvedl ve svém vyjádření k žalobě. Dále zejména uvedl, že nemá za to, že by žalobkyní požadované fotografie dokládaly podvodné jednání pracovníků povinného subjektu, jak tvrdila žalobkyně v replice. Dodal, že pro měření hluku relevantní fotografie jsou obsaženy v protokolu povinného subjektu č. 58306/2017, kterým žalobkyně disponuje. Pokud tedy má žalobkyně informace svědčící o podvodném jednání pracovníků povinného subjektu, může se obrátit na orgány činné v trestním řízení.
16. Žalovaný pokračoval, že úvaha žalobkyně, zda má kontrola preventivní charakter, je poněkud nesrozumitelná a nepřipadná, pokud se jí žalobkyně dobírá až k pojmu závazného stanoviska, což jsou pojmy a procesy zcela rozdílné. Cílem kontroly je zjištění, zda osoba plní povinnosti stanovené jí zákonem nebo na základě zákona a případně vymáhání plnění porušené povinnosti cestou správního trestu. Kontrola je vykonávána z moci úřední a nelze si její provedení objednat, přičemž nemá nic společného se závazným stanoviskem krajské hygienické stanice.

Další vyjádření žalobkyně

17. Ve svých dalších vyjádřeních žalobkyně upozornila, že v dané věci nelze aplikovat závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, jelikož ve věci řešené Nejvyšším správním soudem sloužila stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ k ochraně před nečinností, v nyní posuzované věci podala žalobkyně stížnost dle InfZ jako prostředek obrany před kvazimeritorním rozhodnutím o odložení infožádosti žalobkyně. K tomuto rovněž poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2020, č. j. 10 A 213/2017-49, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Soud se zabýval předmětnou žalobou přednostně pro závažné důvody ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s., jelikož předmětná žaloba byla podána u Městského soudu v Praze již dne 8. 12. 2017, přičemž zdejšímu soudu byla postoupena až usnesením ze dne 28. 7. 2020. Od podání žaloby tedy uplynuly více než tři roky a jejím vyřízením v běžném režimu by tudíž došlo ve věci ke značným průtahům.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Soud považuje za nutné konstatovat následující skutečnosti, ke kterým byl nucen přihlídnout a na jejich základě rozhodnout, aniž by byly žalobkyní namítány. Jak již soud uvedl výše, vydání napadeného rozhodnutí předcházelo vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2017, č. j. 52585/2017-NH-30.1-25.10.17, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 9. 10. 2017, č. j. ZUUL 11659/2017, jímž byla infožádost žalobkyně odmítnuta dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, tak, že rozhodnutí povinného subjektu zrušil, správní řízení zastavil a povinnému subjektu v odůvodnění uložil předmětnou infožádost žalobkyně podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložit a tuto skutečnost žalobkyni sdělit do 7 dnů, neboť se požadovaná informace nevztahuje k působnosti povinného subjektu.
21. Z citovaného je zřejmé, že žalovaný svým předcházejícím rozhodnutím řízení o infožádosti žalobkyně zastavil a v rozporu s výrokem uložil v odůvodnění povinnému subjektu, aby infožádost žalobkyně odložil, což povinný subjekt následně učinil sdělením o odložení. V projednávané věci tedy nastala nestandardní situace, kdy řízení o infožádosti žalobkyně dospělo ke dvěma různým konečným rozhodnutím. Nejprve bylo řízení zastaveno předcházejícím rozhodnutím žalovaného a následně v již zastaveném řízení byla infožádost žalobkyně odložena napadeným rozhodnutím, kterým žalovaný potvrdil sdělení o odložení infožádosti. Vydáním sdělení o odložení infožádosti, které bylo následně potvrzeno napadeným rozhodnutím v již zastaveném řízení, tedy skončeném, žalovaný a povinný subjekt podstatně porušili ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť povinný subjekt a žalovaný de facto rozhodovali o žádosti o informace, o níž již bylo rozhodnuto, a tudíž rozhodovali o něčem, o čem již nemohlo být rozhodováno, tedy nerozhodovali na základě relevantní žádosti o informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 A 1089/2002 OL-21). Sdělení o odložení infožádosti a napadené rozhodnutí neměly být v zastaveném řízení o infožádosti vůbec vydány, jelikož řízení bylo již pravomocně skončeno dne 8. 11. 2017 jeho zastavením. K tomuto soud poznamenává, že závaznou částí rozhodnutí je toliko výrok a nikoliv odůvodnění. Pokud tedy žalovaný v předcházejícím rozhodnutí výrokem řízení zastavil, odůvodnění, v němž určil, že povinný subjekt má infožádost odložit, bylo v rozporu s uvedeným výrokem. Povinný subjekt měl tudíž dbát toliko výroku předcházejícího rozhodnutí žalovaného, a nikoliv se řídit odůvodněním tomuto výroku odporujícím.
22. Zároveň je třeba podotknout, že zdejší soud již rozsudkem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 267/2017-136, zrušil předcházející rozhodnutí žalovaného, jímž bylo řízení o infožádosti zastaveno. V uvedeném rozsudku se zdejší soud mj. zabýval věcnou stránkou požadovaných informací v rozsahu toho, zda se tyto informace vztahují k působnosti povinného subjektu, přičemž v odst. 36 došel k závěru, že požadované informace se k působnosti povinného subjektu vztahují: „Povinný subjekt, jakožto příspěvková organizace, byl tedy zřízen zákonem mj. k tomu, aby monitoroval faktory životního prostředí a životních a pracovních podmínek, připravoval podklady pro hodnocení a řízení zdravotních rizik a poskytoval další služby na úseku ochrany veřejného zdraví. Jestliže se žalobkyně domáhá poskytnutí informací týkajících se měření hluku a prašnosti v pracovním i mimopracovním prostředí provedených na základě objednávky společnosti DABEN Kovářská, s. r. o., jež měly sloužit jako podklad pro vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví před povolením provozu pilařského závodu „Pila Kovářská“, pak se tyto informace k působnosti povinného subjektu nepochybně vztahují. Žalovanému lze přisvědčit potud, že zákon o ochraně veřejného zdraví rozlišuje u povinného subjektu „hlavní činnost“ a „jinou činnost“. Zároveň však platí, že toto rozlišení nemá žádný význam z hlediska vztahu informací týkajících se těchto činností k působnosti povinného subjektu ve smyslu InfZ, stejně jako to, zda se tyto informace týkají výkonu jeho pravomocí na úseku veřejné správy, nebo nikoli. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodu 103 rozsudku č. j. 8 As 55/2012-62 ze dne 22. 10. 2014: „‘působnost‘ povinných subjektů v § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Plyne z toho, že povinnost povinných subjektů poskytovat informace se vztahuje na veškeré aspekty jejich činnosti, ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli a ať již se dané informace týkají vlastního jádra činnosti daného povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních, přímo či nepřímo s ní souvisejících apod., přičemž vyloučeny

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z poskytování jsou z takto široce vymezeného rozsahu jen takové informace, na něž se vztahují omezení plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím či jiných zákonů jsoucích v tomto ohledu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím v poměru speciality.“ Soud tudíž v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění svého dřívějšího rozsudku.

23. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí bez jednání podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zrušil. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětnou vadou řízení bylo stíženo i sdělení o odložení infožádosti, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, soud zrušil i toto sdělení o odložení infožádosti povinného subjektu, které byť formálně není označeno jako rozhodnutí, tak materiálně se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žadatele o informaci, byť takové sdělení může zdánlivě působit jako pouhé vyrozumění o nedostatku působnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 Ans 7/2011-94, a ze dne 26. 4. 2011, č. j. 8 As 51/2010-126, bod 8).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem, a to v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů. Náklady zastoupení advokátem jsou tvořeny odměnou 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč – převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby, sepsí repliky [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)] a paušální náhradou hotových výdajů 900 Kč, představující 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 3). Náklady zastoupení žalobkyně advokátem tak činí 10 200 Kč a náklady řízení celkem 13 200 Kč. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za sepsání vyjádření k duplice a sepsání vyjádření ze dne 1. 4. 2019, 17. 6. 2020 a 1. 7. 2020, neboť tato vyjádření byla opakovaným vyjádřením žalobkyně již dříve řečeného a soud tyto náklady nepovažuje za účelně vynaložené.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. dubna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)